

[Christmas Møller.]

Musikken, og det er mindre nødvendigt, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch kildrer vore Øren, end at han siger, hvad der skal siges, uden unødvendigt at tirre andre.

Og ærlig talt var det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch den sidste, der skulde gøre det. Det er ikke ret mange Aar siden, det ærede Medlem i sin Ontale af Grænsedragningen i 1920 fremkom med den Ytring, det ærede Medlem Hr. A. Svensson citerede forleden: at der maa sondres skarpt mellem den politiske Grænsedragning og Myten om den fri Folkeafgørelse. Jeg beklager i høj Grad, at dette Udtryk „Myten“, brugt i overlegen, affærdigende Betydning, klæber ved det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, det store Regeringspartis Ordfører, en Mand, i hvem den højtærede Udenrigsminister meget vel kunde tænkes at se sin Arvtager. Jeg minder ikke om disse Ting for at fortrædige det ærede Medlem, men for at understrege, hvor ønskeligt det er, at en Regeringspolitiker i hans fremskudte Stilling er yderst varsom med at afgive Erklæringer, hvorved han ikke er i den nøjeste Overensstemmelse med Udtalelser af ham selv af ældre Dato — en Udtalelse af det ærede Medlem i Dag kunde maaske ogsaa tages i samme Forbindelse. At han skader sig selv dermed, maa han jo om; men han gavner heller ikke sit Land.

Den Sag, jeg nu har omtalt, er ganske vist et blandt mange Eksempler paa, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch er en meget perfektibel Politiker, men hvad der er mindre heldigt i mine Øjne, er dette, at han i enhver af sin Udviklings Faser ynder at optræde som Bedrevider og Overskønsraad, skønt han som oftest har savnet Evnen til at forudse, hvorledes Udviklingen vilde blive. Han ser ikke de Skygger, som Begivenhederne kaster foran sig, og derfor kommer Begivenhederne for det meste bag paa ham. Derfor var der heller ingen Skygge i hans Ordførelse.

Alt laa, som det med et fortrinligt Udtryk er blevet sagt, „badet i Flertalsbevidsthedens rolige Lys“. Alt drejede sig om, hvad der laa dette Flertal paa Sinde, og hvad det havde for med Forhold og Mennesker, med Erhvervslevet og Samfundsindretningen her i Landet. Den sidste Rigsdagssamling var med sit vældige Lovmageri noget helt enestaaende i vor politiske Historie. Indeværende Rigsdagssamling var viseligt indrettet til at samle Kræfter i, og den næste Rigsdagssamling, den op til Folketingsvalget 1939, skulde saa blive et helt Mirakel af Demokratiets Handlekraft.

Om Udviklingen nu ogsaa vil alt dette, eller den har helt andre Planer end Regeringsflertallet, det bekymrer for nærværende ikke det ærede Medlem, og derfor vel heller ikke den Regering, hvis Offerpræst han er. Desmere maa vi andre bruge Øjnene, des opmærksommere maa vi andre studere Skygernes Spil. Da Regeringen ikke vil eller hverken vil eller kan vejlede os, og da det er vor Opfattelse, at selv de faa socialdemokratiske Friheder i økonomisk Henseende, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch vil unde Landet, nemlig frit Forbrugsvalg, frit Beskæftigelsesvalg og fri Prisdannelse, mere og mere kvæles af selve Regeringsflertallets Politik, saa maa vor Politik stille mod en aandelig og materiel Frigørelse fra denne Politiks dødende Haand.

Denne Linie følger vi ikke som Principryttere. Dertil er Konservatismen for godt kendt med Virkelighedens Vilkaar og, haaber jeg, ogsaa for redelig i sit Arbejde og i Kampen for sine Anskuelser, men maa vi overlade Flertallet Øjeblikket, saa agter vi at kæmpe med det om Fremtiden, hvis de Kredse af vort Folk, som en konservativ Politik skulde kunne regne med, ogsaa viser den Forstaaelse og den Disciplin, som denne Politik har behov for at slaa igennem. Lad os blot tale rent ud om Tingene. Her er det, det kniber, her er det, vi har Hensynet til øjeblikkelig Fordel, Svaghed for Magthavergunst, den selvbestaltede Kritik og den politiske Uvidenhed eller Sløvhed mod os. Her ligger Faren for, at Konservatismen skal synke ned og ikke kunne klare sig, men ogsaa Opfordringen til den om at være fast og holde ud, til det gages.

Vore Modstandere vil slaa sig til Ro med, at Udholdenhed alene ikke gør det, og det indrømmer jeg gerne, ligesom det at staa fast, naar det kniber, jo ikke er ensbetydende med Mangel paa Bevægelighed og Fremdrift, naar disse Egenskaber behøves. Naturligvis maa en Politik, der vil fremad, have Tiden med sig. En Folkepolitik er en Politik, der har Bud til Folket. Jeg siger ikke, at vi i disse Henseender ikke har noget at lære. Hvilket Parti har ikke det! Jeg har kun Ringeagt tilovers for vore Modstanderes Forsøg paa at paadutte os Mindreværd, f. Eks. paa Socialpolitikens Omraade. Den danske Socialpolitik er grundlagt af den danske Konservatisme, og vi er vore Forgængeres Arvtagere. Ingen af vore Modstanderes socialpolitiske Ensiddigheder og ingen af deres Overdrivelser kan gøre os til et Parti, der ikke under Fattigfolk Mad paa Bordet og Varme i Stuen. Vi kan overhovedet være vor Politik bekendt,